

БОРИС АПРИЛОВ

КРИСТИЯН
или Вечеря на Сиракуза

– Предупредих ви да не носите нищо за миене – каза високият белокоос мъж, – измийте го в морето.

Младият човек излезе от корабчето и се огледа, той беше донесъл домати неизмити – той трябваше да ги измие. Но къде? Морето вонеше на нафта.

– Досетете се – долетя гласът на белокоосия.

Чешма наблизко не се виждаше, означаваше ли това, че е необходимо да пали колата? Младежът се озърна отново – нищо прилично на чешма. И въпреки неприятната миризма на нафтата удари го прелестта на белите лодки върху лилавата повърхност на акваторията.

– Погледнете на север – долетя гласът на белокоосия.

Обърна се и видя вълноломната стена; на това място тя беше ниска и лесна за прехвърляне; като я преодоля, младежът се изправи срещу открито море с хоризонт и остров. В краката му се чупеха вълнички. Лесно се изнесе на удобен за стъпване камък. Доматите, които бе купил, му се сториха топли. Водата също се оказа топла, но прозрачна и миеше добре, дори предизвикваше усещането за стерилност, може би заради йода. Свечеряваше се и все пак ясно се виждаше плиткото дъно, ято рибки се разпиля между водораслите, събра се отново, рибките бяха като ечемичета. От тази страна на вълнолома морето ухаеше на нещо свидно и чезнещо. Приклекнал до вълничките, с домати и мокра кесия в ръце, младият човек наново усети мъката си, раната му се отвори, тук той сякаш за първи път проумя, че няма разрешение на въпроса, а надали ще има и край.

Преди да влезе обратно в корабчето, той го огледа, може би имаше нужда да се увери още веднъж, че то няма да се килне нито наляво, нито надясно, защото лежи здраво върху талпите, а букови гредички го придържат надеждно отстрани. Вътре се смееха; всъщност смееше се само Лени, а туй бе достатъчно, тя реагираше отзивчиво и искрено на остроумията на домакина. Наоколо изпотъпкана, под корема на корабчето тревата се издигаше право нагоре, някъде дори влизаше през процепите на дървената обшивка. Лени се засмя отново пак на нещо изречено от белокоосия. Младежът бе изненадан от склонността на възрастния мъж да се шегува, той нямаше вид на човек с решени житейски проблеми. Момент, да не би да се смеят на него? Отхвърли тази мисъл, тук такава нещо не можеше да се случи, готов е да се закълне.

Лени седеше непринудено на койката и нарязваше чушките за салатата, младият човек се настани на мястото си до нея и постави размекнатата кесия с домати върху масата.

– Отново плачеш – забеляза тихичко Лени, – за малко остана сам и се разциври.

Белокоосият разглеждаше чашите, обяви ги за чисти, осведоми гостите си, че на двайсет метра, в къщата на бай Стефан, се намират истинските им кухненски удобства, и нареди чашите като шахматни фигури между нарязания хляб, чиниите, зеленчука и салфетките. В дъното на кабината седяха двама много влюбени, те държаха ръцете си и сякаш не участваха във вечерята.

– И сега едва ли ще проумеете за какво сте дошли тази вечер при нас – обълна се към тях белокоосият – и не можете да отгатнете за какво сме ви поканили. – Влюбените разбраха, че вече влизат във вниманието на домакина. – Повикали сме ви

да ви пратим за кебапчета, иначе за какво сте ни, вие сте толкова влюбени, че не ставате за нищо.

– Кебапчета? – рече слисано влюбеният. – Разбира се, да, веднага, сега ли?

– С удоволствие, да свършим и ние нещо – допълни влюбената.

– Ще отидете, но едва когато всичко бъде готово.

– Горещи – рече Лени, – ясно ли е?

– Ще се целуват много и ще забравят – забеляза белокосият.

– Няма да се целуват – обади се от кубрика гласът на невидима засега жена.

– Те така ще се нервират с келнерите, че няма да се целуват поне още два дни – каза белокосият.

– Два дни са много – заяви влюбеният.

От кубрика в кабината влезе висока тъмна жена, тя внесе две бутилки и две свещи, но никой не гледаше бутилките и свещите, всеки гледаше краката ѝ в тесния бял панталон как прекрачват прагчето между кабината и кубрика. Когато запалиха свещите, всички погълнаха в съзнанието си светлината на бутилките и меката далечна езерна гатанка в очите на високата тъмна жена. Влюбените се посмутиха, те за първи път я виждаха соанирана и сякаш позагубиха част от самочувствието си, все по-често поглеждаха към лицето на домакинята, единствената след високия белокоос мъж, която се навеждаше под тавана на кабината. Белокосият знаеше, че съзнанието на гостите в момента е заето с високата тъмна жена, и наливаше, а високата тъмна жена взе втория нож от масата и се залови с домати. Косата ѝ рукна напред и закри лицето ѝ.

– Това ще прием – рече високият белокоос мъж.

– И какво вино? – запита влюбеният.

– По-добре да си останем така – отвърна белокосият.

– А защо “Сиракуза”? – заинтересува се неочаквано влюбената. – Има ли нещо общо с града?

– Едва ли – рече високата тъмна жена. – И никой не знае защо, може би Христо Фотев го е подхвърлил на Кристиян заради музиката на думата. Кристиян би обяснил, разбира се, но при крайно специални обстоятелства.

– Какви разбираш под специални обстоятелства – поиска да знае Лени.

– Това не ми е много ясно.

– На Кристиян винаги може да му стори впечатление едно звукосъчетание – съгласи се високият белокоос мъж.

– Пък може и да не е “звуко” – усмихна се най-после домакинята.

– Прави ми впечатление, че кабината е много висока за този вид корабчета – забеляза плачливият млад човек.

– Въпрос на комплекси – усмихна се повторно домакинята. – Не ме поглеждай, мили.

– Тук трябва да помълчим – помоли белокосият висок мъж.

– Разбирам – рече след настъпилото мълчание Лени. – Кристиян е нисък на ръст, но нарочно е поръчал висока кабина, Кристиян е пълен с комплекси.

– Но тъкмо затова би тряб...

– Той пък поръча кабината висока, допусна, че хората ще си помислят нещо.

– Но пак е ниска за вас – каза влюбеният.

– И тясна за косата ѝ – допълни белокосият.

Високата тъмна жена и Лени събраха нарязаните домати, чушките и лука в стъклен съд, заляха ги с олио, сипаха оцет, прибавиха малко сол и захар, накрая високата тъмна жена забърка всичко и донесе от кубрика нови чинийки за салатата.

– Трябва ли да тръгваме? – запита влюбеният.

– Първо да пийнем по глътка – предложи високият белокоос мъж. – Плашите ли се от КАТ?

– Надявам се на шанса си.

Белокосият раздаде студените бутилки с кока-колата на мъжете, бутилките изгърмяха, пяната зашумя в чашите, в другите чаши белокосият сипа водка.

– Колко хубаво и достойно ще бъде, ако не отидете за проклетите ви кебапчета – каза тъмната висока жена.

– Гладен съм – призна си високият белокоос мъж. – Ще прием ли?

Изпиха първата глътка и почти веднага усетиха, че тясната кабина на корабчето се разширява, че вън е пристанище, че е хубаво, привечер е, но най е добре, че са се събрали заедно, просто съдбата е помогнала да се случи така.

– Вече да – рече високият белокоос мъж.

Влюбените не можеха да се разделят дори като отиваха да купят нещо от ресторанта, за да се измъкнат от местата си, трябваше да разбутат и Лени, и младия човек. Влюбените седнаха в колата, влюбеният натисна педала, колата тръгна бавно и мина по цялото протежение на пристанището. По него се разхождаха летовници, бягаха деца, вдичари прибираха пръчките си, от яхтите се чуваше музика, някъде се бяха напили, говореха високо, в небето се зараждаше цветът на теменугата.

– Приятни са, нали?

– Ще купим и вино – рече влюбеният.

– Може – отвърна влюбената.

Много хора се пречкаха по пътя им, в началото на септември градчето все още кипеше. Влюбената държеше ръката си върху ръката на своя партньор и гледаше вечерната светлина на запад; над хълмовете кротуваше абстрактно небе; горещият ден си отиваше и все още беше топло, но пълно с обещания за хладина.

– Ще поръчаме скарата и докато я приготвят, ще отскочим до квартирата, мисля да вземем онова.

– Очаквах да го предложиш – отдъхна си влюбената, – понеже хората ми харесаха, а на тебе също, признай.

– Остава да видим и този – Кристиан.

– Именно за него говореха, че непрекъснато го няма.

– А корабчето е негово.

– Чудна работа!...

– Бих казал мистериозна.

Тя остана в колата, а той изчезна в навалицата, промъкна се успешно зад оградата на заведението, където имаше милион маси, и в същия миг разбра, че мисията му е трудна и се отличава съществено от мисията на онова приятно момче, изпратено да измие домати в морето. Преди всичко трудно му бе да пробие танцуващите, те танцуваха навсякъде, бяха задръстили всички пътеки, голи рамене и запотена плът го обграждаха, притискаха го. Включи се няколко пъти в танца и успя най-после да проникне в пространството на сервитьорите, където започна да се унижава. Обръщаше се към този, молеше се на онзи, а всеки от тях, включително сервитьорките, имаха вид на хора, готови да ти счупят носа от нерви. Накрая сграбчи един за раменете, обърна го към себе си и каза, че тази пиклива зелена банкнота ще бъде негова, ако поръча трийсет добре изпечени кебапчета и му ги предаде грижливо опаковани. Сервитьорът се оказа добро момче, той лесно разбра какво му се казва и обеща, а влюбеният се върна в колата и подкара към квартирата.

– Някакъв тип упорито искаше да ме измъкне от колата – рече влюбената и постави ръката си върху ръката му. – Дори отвори и ме задърпа, трябвала съм му.

– За какво? – Кръвта му заигра.

- Не знам, може би за танцуване.
- Ами!
- Не знам, не каза точно за какво.
- Защо не извика?
- Извиках и избяга.
- Не чух нищо.
- Май че никой не чу.
- Като покара още малко, влюбеният заяви, че вече е запален.
- Моля?
- За да ти дойде акълът в главата, ще се качиш с мен за бутилката.

Бяха наели стая в грамадна многолюдна къща с тераси, многоезично гъмжило, асми и грозни нови мебели.

– Действаш ми страшно – призна той, докато бързаше пред нея по стълбището. – Не биваше да ми казваш, макар че държа да ми казваш всичко. Ако си го измислила, също не биваше, понеже бързаме, но сега не мога да ти простя за нищо на света... Коя беше вратата ни? Не, тук се любят други.

Той затвори погрешно отворената врата

– Ето – посочи тя.

Влюбената отвори и влезе преди него, знаеше, че бързат и се съблече светкавично. Не стана нужда да палят лампа, уличното осветление блъскаше право в леглото им, те заиграха като в куклен театър, ту в сянка, ту в блясък, по-точно като в дискотека, само че без да се спазва какъвто и да е ритъм...

Много преди да се случи това, още докато влюбените напускаха “Сиракуза”, Лени предложи на младия човек да го заведе до пощата, както се бяха уговорили. Тя този ден му беше обещала две неща: да го заведе на гости при приятни хора и на пощата. Младият човек ѝ се подчиняваше, слушаше я като дете. Преди да напуснат корабчето, те отпиха още малко от чашите си и тръгнаха, но не по дължината на кея, а пресякоха старата част на градчето. Лени познаваше тук всяка уличка, всяко тясно проходче между стените на къщите, водеше го безпогрешно, без да бърза, защото знаеше какво предстоеше да се случи в пощата, или по-точно знаеше, че нищо няма да се случи, дори нещата ще отидат към по-лошото. Чудеше се какво да прави с мекушавия младеж, той плачеше със сълзи, с надежда се вслушваше в думите ѝ, но не предприемаше нищо и продължаваше да хленчи.

Лени седна на открито пред бара, а младият човек се отпрати към пощата.

- Още ли реве? – запита я някой от масата.
- Да.
- Остави го да се нареве.
- Да отреагира – допълни друг.
- Това и правя – отвърна Лени, – но нищо не помага.
- Дори подсилвай.
- Чак пък толкоз. Не съм убедена, че трябва.
- Подсилвай страданието му и докарай катарзиса.

Някои се засмяха, но повечето от насядалите край масата се съгласиха, че не бива да се отива много далече; някакъв невидим хитрец забеляза, че все пак класическата формула е най-добра – клин клин избива; това не бивало да се забравя, потвърждавала го и народната мъдрост.

– Пък, Лени, ако ти не можеш да се справиш, остави го на друга.

Този път се засмяха всички и Лени прехапа устната си.

– Глупаци сте – рече тя – и дори не можете да допуснете, че на света все още дишат чисти човеци, които не се вместили в представите ви, хора, които реагират традиционно.

Присъстващите се умълчаха, те вярваха на Лени, тя им внушаваше това доверие по неведоми пътища, може би чрез красотата си, която, изглежда, се крепеше на вътрешно женско равновесие и спокойствие.

– Добре де, можеш ли да се влюбиш в такъв ревльо?

– Да – отвърна Лени, – и мисля, че го обичам.

Никой не се опита да прибави нещо към изреченото, Лени отказа да пийне, искаше всичко да се развие в “Сиракуза”, те знаеха, че е поканена в “Сиракуза”. Това даде повод да бъде променен разговорът, зарязаха темата и отскочиха при Кристиан. Първо се впуснаха в коментари за сумата. Почти всеки от присъстващите на масата знаеше, че корабчето до този момент струва на собственика си десет хиляди,, добави се, че собственикът плаща месечно по трийсет лева на пазач, който взема парите, но не пази, тъй като някой откъртил вече вратата на главната кабина и ако не бил високият белокоос мъж и неговата смахната тъмна любовница...

– Не е смахната! – реагира Лени.

– Но е неизвестна.

– Тя е много неизвестен човек.

– Защо, казват, че е зъболекарка.

– Казват.

– Много е динамична.

– Страшна.

– Колко? Станаха ри пет години?

– Поне аз ги виждам тук седма година – поясни някакъв женски глас от дълбочината на компанията.

– Лени, кажи какво представлява тази матова мълния?

– Доста неща заедно – рече Лени.

– И спят в корабчето?

– Те спасиха “Сиракуза” от разграбване.

– А Кристиан нито веднъж, поне веднъж да преспи, десет хиляди е дал.

– Туй лято щял да идва – обади се някой.

– Кога?

– Лятото изтече.

– Като всяко лято – все идва.

– Печели пари.

– Навярно не е сексуален.

– Белокосият ли?

– Твоят икономист. Щом страда, значи не е.

– Лени, посяга ли?

Лени дори не мислеше да отговаря.

– Представяш ли си колко по-добре щяхме да се чувствуваме, ако “Сиракуза” плаваше?

Той не отвърна веднага, сякаш наистина трябваше да размисли:

– Не знам, не съм сигурен, нещо ми подсказва, че така е по-добре.

– Ти си гибелно стар.

Два риболовни кораба се прибираха един след друг, бяха много близо някой оттам им махна.

– Вдигни ръка – рече високият белокоос мъж.

Двамата замахаха с ръце, те не можеха да познаят човека от кораба, но човекът от кораба сигурно знаеше, че двамата, седнали на вълнолома, са белокосият и тъмната, той може би знаеше, че в ръцете им има водка.

– Не съм сигурен, че трябва да им махам – рече високата тъмна жена, – мисля, че в техния поздрав не всичко е наред.

– Така си е – засмя се високият белокоос мъж, – но трябва да отговорим на поздрава им. Всъщност те се интересуват само от тебе. – Високата тъмна жена мълчеше. – Интригуваш ги, всяка година повече. Знаеш ли, че сега изглеждаш по-добре?

Кроткото съскане на вълничките не пречеше, тишината бе заляла тази част на градчето, макар че в далечината крещяха деца, а и яхтите се надвикваха с транзисторите си.

– С всеки изминат ден се доближавам до убеждението, че нищо не е важно. – Белокосият погали чашата. – Нищо. И няма защо да съжالياваме, че стоим на място и не вършим кой знае какво. Понякога съжالياвам, да речем, че не съм бил в Далечния изток или Америка, а се оказва, че няма никакво значение... Разбери, нищо няма значение.

Тя мълчеше, не знаеше дали трябва да потърси отговор. Когато се е опитвала да му противоречи, винаги след това е идвала до убеждението, че все пак е бил прав, поне мъничко, поне наполовина, макар че в някои случаи изразяваше крайни мнения. По-рано му възразяваше, а сега предпочиташе да премълчава; защо да говори, щом ѝ е добре до него, а ако го няма, фактически би изчезнало всичко. Тя пък беше ходила в Далечния изток, беше живяла и в Австралия и какво? Нищо. Без него е изтръгната от възможността да балансира, без него няма спокойствие. А колко е добре в сянката на мислите му.

– Защо не отскочим до София, да го хванем най-после този Кристиан за гушата, да го домъкнем – прошепна тя. – Нека види кораба си, може би разсъхването ще го трогне.

– Безсмислено – отвърна белокосият, – нещо ми подсказва, че този човек няма да дойде при лодката си.

– Винаги има нещо – въздъхна тъмната, – той не е свободен, може би не е и виждал “Сиракуза”.

– Така твърдят лошите хора. – Високият белокоос мъж наблюдаваше тесния бял панталон върху дългите подвити крака на високата тъмна жена. Острите ѝ колене пробождаха хоризонта. – Никога не му го казвай. Става му мъчно.

– А не е виждал кораба си, корабът му беше нов, прясно боядисан, всичко по него блестеше.

– Млъкни, казвала си го.

– А сега тревата влиза през процепите.

– Пий и мълчи.

– Ако си му истински приятел, ще отидеш и ще го откраднеш от София, нека види как се е скапала мечтата му. И не е вярно, че струва десет, дванайсет хиляди е пръснал, ей тука на, зад гърба ни, и всеки си краде по нещо, отнася, добре, че спасихме кабината, и не знаем какво ще стане, като заминем.

– Ще заковем капаци на входа.

– Ще ми кажеш ли най-после, този луд човек виждал ли е, или не е виждал кораба си? – Тя грабна чашата и отпи. – Цели пет години!... Казвай, защото и ти си виновен, ти го насъска.

– Виждал го е – усмихна се белокосият.

– За пет минути, нали? Видя го, плати на майстора и си замина.

– Той остана до вечерта. Нарисува името.

– О, да, името!... Говори се, че името е нарисувано от него. Тогава – наздраве, но иди го доведи. Лично мен ме боли душата, като гледам. Много си виновен, ти го подгизна, това са дванайсет хиляди!...

– Мисля, че закъсняваме. – Влюбената търсеше настойчиво дрехите си в сумрака повече с ръце, отколкото с очи.

– Аз съм виновен! – влюбеният не можеше да открие нито една своя дреха, тя му ги подаваше. – Не можах да издържа, като чух, че някой друг искал да прави тези неща с тебе.

– Ето ти ризата.

– А бутилката?

– Взех я.

– Ти си безупречна.

– Хайде, ще се обличаш по стълбите.

– Знаеш ли, че немците ни чуха?

– Разбрах, да не са се вслушвали.

Вън нощта си беше станала редовна, по дворовете светеха всички лампи, всички летовници се смееха, пържеха, ударните инструменти на ресторанта разтърсваха небето, танцуващите летяха между звездите, сервитьорът им подаде горещ, ухаещ на скара и салата пакет...

Лени се уплаши от мъртвото лице на приятеля си, като го видя да излиза от пощата, тя помисли, че срещу нея върви умрял човек.

– Ах, тези мъже! – Тя смяташе, че ще бъде добре, ако се взриви от възмущение. – Виж се, погледни се в огледалото, ти си черен, лицето ти е въглен и няма да доживееш до утре!... На нищо не приличаш, разбра ли? Ти си свършен!

– Каза ми да не звъня повече и ми затвори телефона. Позвъних ѝ отново и ми каза, че ще се омъжи за него, и пак ми затвори, а аз я потърсих пак и тя ми каза, че не ме обича никак и че ме е лъгала винаги, и че ще се омъжи скоро.

– Баш скоро едва ли, понеже се е омъжила за тебе.

– Наела е адвокат, тя ще се разведе, ще видиш. Помолих я да не се жени, ще ги оставя свободни, но тя иска развод и това ще ме убие, ще видиш, че ще умра.

– Пък умри бе, глупако, пукни! Да не си първият на света! Умри заради една нимфоманка, която спи с всеки, тя е спала и с шофьор на самосвал! – Лени говореше и се стараеше да прецени по държането му дали няма да предизвика нещо неочаквано. Младият човек, по професия икономист, се вслушваше все по-внимателно, а Лени започна да се страхува, като нищо може да замахне срещу нея, да защити честта на съпругата си, докато на всеки е известно, че Фани Грозданова от шоубизнеса е кучка. – Виж, огледай как спокойно се движат и си почиват хората, отпусни се и ти, почувствавай го най-сетне туй старинно градче, вникни в написаното от времето под стрехите, уличките, след малко ще ти покажа и морето – да видиш как всичко е стабилно и се крепи въпреки мръсотията, която залива света. – Той крачеше мълчаливо до нея. – След малко ще влезем в корабчето, ще влезем при хора със светли души и ще изпием по една чаша. Какво искаш повече, какво по-велико има от туй да седнеш с добри хора и да изпием по чаша? А ти не се сети да купиш една бутилка, разбра ли? Една бутилка не си им занесъл!

– Казаха ми да купя само домати.

– Ти си глупак, ти не се сети да занесеш един коняк на красивата висока дама. Тя обича “Мартел”, но ти хич и не си забелязал, че по витрините има “Мартел”.

Икономистът извади от джоба си банкноти, той продължаваше да върви до Лени, тя не прекъсваше да му бърбе и умело го водеше към павилиона. Настояха

бутилката да бъде опакована старателно. От павилиона се слизаше направо до рибната борса, минаваше се през къса тъмна уличка, там Лени стисна пръстите на ръката му и целуна устата му отстрани, надяваше се да усети колко топли са устните ѝ, но той не разбра това.

– Ето ти го и морето, виж, къде си виждал такова нещо, таковай ѝ майката на болката, усетѝ момента, къде си виждал подобно нещо, на почивка си.

– Лени, тя ме убива!

– Най се опасявам като промълвиш името ми, след туй винаги започват нови плачове. Ти си егоист, не усети дори топлината на устата ми.

– Не мога, аз страдам.

– Цяла година не съм се допирала до мъж.

– Не мога, разбирам те, но не мога да ти услужа.

– Е, разсмя ме, най-после ме разсмя!

Погали с благодарност ръката му, докато се смееше и се разтоварваше. Той се учуди на искрената ѝ веселост. Някакъв тип от кораба срещу тях извика името ѝ, Лени му отвърна, изрекоха си няколко думи за общ познат, който бил на далечно плаване, изведнъж угасна осветлението на града, хората извикаха, след малко по небето изплуваха звезди и стана съвсем тихо, защото млъкнаха всички оркестри, телевизори и радиоприемници.

– Човекът до тебе е хубав! – извика морякът от кораба. – Хубав човек.

– Знам! – Лени се обърна към икономиста: – Известно ли ти е какво означава хубав човек? Отнася се до всичко у човека. Ти си наистина хубав човек.

Раменете ѝ бяха голи, той положи ръката си там, страхуваше се да не му избяга в тъмнината, на него му беше необходимо рамо, да му плаче...

Влюбените внесоха горещия ароматен пакет в “Сиракуза” и заеха местата си. Пламъците на свещите се люлееха бавно, те не потръпнаха нито веднъж, нито изсъскаха, подчиняваха се на стила на корабчето. Високият белокоос мъж пое бутилката от ръката на високата тъмна жена, погледна етикета и се усмихна. Всичко се развиваше без излишни думи, никой никому не даваше обяснения. Влюбените разчитаха, че домакините не са разбрали, че са се любили, а домакините разчитаха, че влюбените не са разбрали, че домакините са разбрали, че влюбените са се любили преди малко набързо. Четиримата си казваха всеки на себе си: я колко добре би бил уреден светът, ако никой не задава неуместни въпроси. Градът извика, навън бе дошло осветлението.

Това се случи малко преди икономистът и придружителката му да влязат в кабината. Лени поднесе бутилката на високата тъмна жена, тя благодари на икономиста и се зае да разпределя скарата в чиниите. Когато вдигнаха чашите, отново стана тихо, дочуха как скръцна въже на кея.

– Помислих, че е въжето на “Сиракуза”. – Белокоосият се усмихна, усмивката при него сякаш се появяваше да погълне всяка преднамереност за хумор.

– А тя никога не е била привързана към кея – замисли се Лени.

– И не е влизала в морето, така ли? – Влюбената откриваше тайната на корабчето.

– Никога – отговори високата тъмна жена. – Наздраве. Добре дошли на борда. И да си пожелаем само осъществими неща.

– И утре да няма хора на плажчето...

– ... където се запознахме.

На икономиста внезапно му се стори, че е отгатнал истинската възраст на домакинята, но като поразмисли още малко, отказа се повече да гадае. За белокоосия той знаеше, че е на петдесет и пет, и не му се щеше между тях да лежи такава голяма разлика, на него не му се щеше тази експлозивна красива жена да му изневерява и не

можеше да допусне, нямаше как да си представи обстоятелствата. Пфу! С кого! Кой може да ѝ замени този гъвкав във възрастта си мъж, който можеше да имитира неговите своеобразни пластични движения, умният му приятен глас, който винаги трептеше на границата на иронията? Икономистът не искаше и не можеше да си представи лошото, затова не усети как изрече:

– За вас двамата!

Лени му благодари с поглед и се хвана за приборите; тя пък, с тези свои рамене, прииждаше от времето на езичеството като бронзов идол. До нея седеше със сладка земна тежест влюбената, реално мека, лишена от зримия външен хлад на другите две жени, неспокойна за нещо, което сама не знае какво е, направо влюбена.

– Наздраве! – обади се влюбеният.

– Животът е най-голямата необходимост! – усмихна се отново високият белокоп мъж и добави: – В туй корабче всички тук сме влюбени.

– Понеже животът е най-голямата необходимост! – допълни високата тъмна жена, след което се засмяха всички – и младият тъжен човек.